

mas FTC.-pályán báró Nyári Albert: „Szent István” című látványos játéka, amelynek zenéjét Szabados Béla írta. Rákosi Jenő prólogját Hegedüs Gyula mondotta el. Az ünnepi játék főszereplői: Petheő Attila, Báthory Gizella, Vértes Lajos, Földényi László, Toronyi Imre, Halmy Margit, Gárdos Kornélia, Matány Antal, Szőke Sándor, Bónis Lajos, Szeghő Endre, Szentiványi Kálmán és Holló Klári voltak. Főrendezője: Hegedüs Tibor, rendezői: Somodi Pál, Tiszay Andor, Kincses László. Zenei vezetője: Angyal László. Az előadáson közel 400 főnyi statisztéria, és 60 lovas szerepelt, a hatalmas várépítmények legmagasabb díszlete 16 méter volt. Az előadást háromszor ismételték meg. Az 1927. évi ünnepi játékokon látványos felvonulások voltak a városligetben és a Tattersalban. 1928-ban a magyarországi műkedvelő olimpiász volt a Gellérthegyen, továbbá nagy népnünpélyek ugyanott, Ferenczy Károly és Harsányi Rezső vezetésével, míg a Stefánia-úton és az Ügető-pályán történelmi felvonulás, több száz szereplővel, Toronyi Imre és Márkus László rendezésében. 1929-ben Kürthy György, Toronyi Imre, Glock tábornok, Tiszay Andor és Heltai Jenő rendezésében megrendezték az Ügető-pályán az isaszegi csatát, korhű jelmezekkel és rekvizitumokkal, közel ezer szereplővel, és több száz lovassal, míg ugyanakkor a Margitszigeten Márkus László rendezésében Bethlen Margit grófnő három pantomimját Dienes Valéria, Madzsar Alice és Szentpál Olga mozgásművészeti növendékeivel, továbbá a „Csongor és Tünde” pantomim-játékát. Az előadások azonban mind a négy nyáron nagy deficitteggel végződtek.

Szentivánéji álom, színmű 5 felv. Irta: Shakespeare. Ford. Arany János. A nagy angol költő születésének 300. évfordulója ünnepelésére a Nemzeti Színház bemutatta 1864 ápr. 21-én, ezzel a szereposztással: Theseus — Feleky Miklós, Egeus — Szilágyi Sándor, Lysander — ifj. Lendvay Márton, Demetrius — Paulay Ede, Philostrate — Kovács, Vackor — Tóth József, Gyalu — Benkő Kálmán, Zuboly — Szigeti

József, Dudás — Szathmáry Károly, Ösztövér — Sántha Antal, Orrondi — Komáromy, Hippolita — Jókainé, Herma — Prielle Cornélia, Helena — ifj. Lendvayné, Oberon — Egressy Gábor, Titania — Szigligeti Anna, Puck — Szerdahelyi Kálmán. — Némelyek szerint Sh. e. művét 1594-ben írta, mert akkor volt olyan időjárás, minőre a második felvonás első színjében céloz: hideg, esős nyár, terméketlen év. Mások szerint 1598-ban, még pedig barátja és pártfogója, Southampton lord tiszteletére, ki ebben az évben kelt össze Miss Vernonnal. Sokan az 1597. évet vitatják, mert e művében tehetségének oly fejlődését találják, mely költői pályájának csak második korszaka végére vagy a harmadik elejére, 1596—97. évekre eshetik. Annyi bizonyos, hogy e mű már 1598-ban ismeretes volt, 1600-ban már nyomtatásban is megjelent. Az is kétségtelen, hogy alkalmi színmű volt, melyet a költő valamelyik nagyúri pártfogója vagy barátja lakodalmi ünnepére írt. Ez igen divatos volt akkor Angolországban és már csak azért is örvendenünk kell, hogy Sh. nem vetette meg az alkalmi színmű nemét, mert oly költőivé alkotta, minővé sem előtte, sem utána senki. (Gyulai Pál: Arany János „Koszorú”-ja, II. évf. 1864.) — Arany János a darab fordításával 1848-ban készült el és Vörösmarty meg is emlékezik róla bővebben a „Dramaturgiai töredékek”-ben s címét „Nyárközépéj álma”-nak fordítja. Arany János Wieland német fordítása nyomán ültette át első ízben magyarra a vígjátékot, de ez a fordítás magának Arany sem tetszett. „A darab menetét — írta Arany erről a fordításról — velejét belőle föl lehet talán fogni, annyival inkább, mivel szolgál fordításom a Wielandétól — ha nem erős szükség esetében — távozni nem mert. S a jambusok? — ahogy lehetett. Miatta kitévelt nyomorítani nem akartam.” Ez a fordítás később elkallódott; Arany egyszer még ráakadt. „A nyáréji álomot — írja 1847-ben Szalontáról, csakugyan megtaláltam a padláson, esővíztől átázva, összepenészesedve, s mivel összefűzve